

ANN BRASHARES

O vară în Long Island

FAMILIA THOMAS-HARRISON, PE SCURT

LILA HARRISON s-a căsătorit cu ROBERT THOMAS.

Împreună au avut trei fiice:

EMMA, acum are 22 de ani;

QUINN, acum are 21 de ani;

MATTIE, acum are 19 ani.

Lila și Robert au divorțat.

LILA s-a recăsătorit cu ADAM RIGGS.

Împreună au un fiu:

RAY, acum are 17 ani.

*(Adam are doi copii dintr-o căsătorie anterioară: ESTHER
și GEORGE, apropiindu-se amândoi de 30 de ani.)*

ROBERT s-a recăsătorit cu EVIE STONE.

Împreună au o fiică:

SASHA THOMAS, acum are 17 ani.

Locurile unde se petrece acțiunea:

Casa de lângă iaz, în Waincott, regiunea South Fork din Long Island

Casa Lilei și a lui Adam din Brooklyn

Casa lui Robert și a lui Evie din Manhattan

SUIȘURILE ȘI COBORĂȘURILE UNEI RELAȚII CARE NU EXISTĂ

Pentru el, mirosul pe care îl asocia cel mai mult cu sentimentul de „acasă” era mirosul unei fete pe care n-o cunoștea.

Acasă nu însemna clădirea scârțâitoare cu trei etaje din cărămidă roșie aflată pe Carroll Street din cartierul Brooklyn, unde locuia în cea mai mare parte a timpului, ci acea casă mare de pe malul unui iaz care se formase din ocean, din orașul Waincott, aflat în regiunea South Fork, Long Island. Aici își petrecuse aproape jumătate din weekendurile fiecărui an.

Ray stătea pe podeaua dormitorului, în mijlocul grămezilor de cărți, haine, jucării vechi, păaturi, accesorii de ploaie, articole de pescuit și echipamente sportive, și inspira adânc, căutând partea ei în toate lucrurile lui. Era un miros vechi, obișnuit și nostalgic, asociat cu fericirea și libertatea verii, ca și cum ceea ce era afară intra înăuntru. Era, de asemenea, un miros nou, care reîncărca atmosfera la fiecare două săptămâni, la care se adăugau particulele unui șampon nou, unei rochii noi și chestiile strălucitoare pe care și le aplica ea pe buze.

Copleșit de sentimentul dureros și deplin al acestei realizări, Ray s-a ridicat și s-a așezat pe pat, unde mirosul ei era întotdeauna mai puternic, învăluindu-l ca o mângâiere familiară, precum intimitatea nopții. Visa întotdeauna frumos aici, iar coșmarurile îl ocoleau, nu ca în patul din Brooklyn.

Așezat pe pat, îmbrăcat în pantaloni scurți și în tricou, își legăna indiferent picioarele goale, murdare de nisip. Nu obișnuia să se gândească la astfel de lucruri.

Deși era plăcut, somnul în acel pat devenise din ce în ce mai neliniștit în ultima vreme. Mirosul, cu nuanțele sale noi, ajunsese să fie la fel de interesant pe cât era de liniștitor. El nu știa exact în ce constau acele nuanțe, dar îi agitau gândurile nocturne într-un mod insolit.

– Cum merge treaba acolo?

S-a ridicat. Bătaia în ușă și intrarea în cameră a mamei sale au fost, practic, o singură mișcare.

– Deja tragi un pui de somn? a întrebat ea.

– Nu, doar...

– Ai golit tot dulapul?

El s-a uitat în spate la dulapul mare, închis la culoare.

– Aproape tot. Am încercat să las lucrurile Sashei așa cum erau. Câteva s-au amestecat, iar de unele nu mai sunt sigur.

– Ar fi fost mai ușor dacă exista o lumină acolo, a subliniat mama lui.

El a încuviințat din cap. Probabil că nu schimbasesc de doi ani becul. Nu curățase locul de și mai mult timp.

– Pot să termin acum?

Lila i-a aruncat o privire.

– Serios? Pur și simplu, ai împrăștiat totul pe podea. Trebuie să te ocupi de asta.

– De aceea m-am întors în pat.

Ea și-a legat din nou bandana din jurul capului. Pantalonii îi erau acoperiți cu vopsea veche și pete de noroi.

– Ar trebui să vezi bucătăria. Ai noroc că nu-ți cer să mă ajuți și acolo.

El s-a ridicat, fără să se simtă norocos.

– Reamintește-mi, de ce trebuie să facem asta?

– A fost ideea fetelor.

– Dar casa arată bine.

– Or să se ocupe și ceilalți de partea lor, săptămâna viitoare.

– Ar fi trebuit să-i lăsăm pe ei primii.

– Întoarce-te la treabă, Ray! Am lăsat pe hol saci de gunoi și cutii. Lucrurile pe care vrei să le păstrezi pune-le în cutii. După ce termini, le poți aduce în magazie și le poți așeza *frumos* pe rafturi.

Ray a cercetat rafturile aflate pe peretele dormitorului. El și Sasha au avut de-a lungul anilor o înțelegere nerostită în ceea ce privește împărțirea sertarelor, a rafturilor și a spațiului din dulap. Au avut, de asemenea, divergențe nerostite în privința împărțirii sertarelor, a rafturilor și a spațiului din dulap.

Aproape toate cărțile erau ale ei. Întreaga ei colecție Harry Potter se afla încă acolo, împreună cu Narnia și Materiile întunecate. La colecția ei din Stăpânul Inelelor, el a contribuit cu *Hobbitul*. Citise multe dintre cărțile Sashei, pe unele în același timp cu ea, mai puțin cele de-a dreptul siropoase. L-a umplut de indignare faptul ca ea a luat înapoi în oraș ultimul volum Harry Potter, pe care îl citea și el.

A scos un sac de reciclare pentru benzile lui desenate vechi și grămezile de lucrări școlare. Printre ele se strecurase și un test la fizică cu numele Sashei, și recenzia ei la *Pânza lui Charlotte* scrisă de mână. Era ușor de observat diferența dintre scrisul rotunjit și mângăliturile pe care le făcea el cu creionul.

Vitrina dedicată scoicilor, sticlei de mare, pietrelor fine, cojilor de ou și dinților de rechin era o proprietate comună, mai ales că era greu de spus cine ce găsisese. Fiecare dintre ei era un mare colecționar de obiecte de pe plajă. Până la urmă, toate aparțineau mării. Ray a aruncat niște coral sfărâmicios și a lăsat restul așa cum era.

Nu s-a mai deranjat cu biroul – o lăsase să-l ocupe în întregime încă din școala generală, cu excepția unui sertar mare de jos cu pulovere vechi și hanorace pe care le purtau amândoi. El își ținea

garderoba mică și neimpresionantă pe două rafturi și pe o bară de agățat din partea stângă a dulapului mare. În proporție de nouăzeci la sută, dulapul cu cosmetice era plin cu lucrurile ei. Desigur, Ray nu prea avea articole de toaletă, în mare parte pentru că împrumuta cheștiile ei, folosindu-i bucuros șamponul, care-l învăluia cu mirosul acela atât de familiar. Trecuseră ani buni de când nu își mai lua cu el pastă de dinți sau ață dentară atunci când venea la Wainscott.

Existau multe porcării sparte sau inutile tocmai bune de aruncat. Și-a petrecut ceva timp cu uneltele de pescuit, care ocupau mai mult spațiu decât partea lui de dulap, dar Sasha era bine-venită să le folosească, însă cu condiția să aibă grijă de ele. Există o scândură despărțitoare, care compartimenta spațiul, doar că Ray o mai scoate uneori.

Făcea și Sasha, oare, același lucru? Ray nu avea de unde să știe, dar își imagina ca și ea iubea la fel de mult acel loc, cu iazul și plaja, și casa aceea ciudată, cu patul vechi de tabără de sub lucarnă.

Plăcile de surf le țineau în garaj.

Deși dormeau în același pat buclucaș, reconfortant și se uitau prin aceeași lucarnă la aceeași lună, nu se cunoșteau. Ray și Sasha aveau în comun trei surori vitrege mai mari, Emma, Quinn și Mattie, dar nu erau înrudiți. Tatăl Sashei fusese odată, cu mult timp în urmă, căsătorit cu mama lui Ray.

La absolvirea surorii lor mai mari, de partea cealaltă a sălii de concerte Radio City, Ray zărise pentru prima oară chipul foarte mic al Sashei. Nu a văzut-o niciodată de aproape, pentru că cele două perechi de părinți ai lor organizaseră așezarea în sală și petrecerile de după astfel încât ei să nu trebuiască să se cunoască. Și petrecerile aniversare ale surorilor sale erau organizate la fel: întotdeauna separat și mereu de două ori. Una dintre petreceri avea loc împreună cu familia lui, în jurul mesei din bucătăria din Brooklyn,

și unde exista mereu în meniu prăjitură de casă cu dovleac și cado-uri artisanale; cea de-a doua petrecere, cu cealaltă familie, părea să implice separeuri la restaurante elegante unde o persoană obișnuită nu putea obține o rezervare. Ray nu participase niciodată la aceasta din urmă, desigur.

Văzuse prin casă fotografii cu Sasha de când era mică. Urmărise atent apariția unor fotografii mai recente, dar asta nu se mai întâmplase de ceva vreme.

În clasa a opta încercase să devină prieteni pe Facebook, dar ea refuzase. Mai întâi, asta l-a enervat la culme, dar a sfârșit prin a-i respecta alegerea, și în cele din urmă a răsuflat ușurat. Nu voia să o vadă într-o ipostază obișnuită, dintr-o excursie în Insulele Paradisului sau ceva asemănător, pozând alături de un grup de prietene în costume de baie, purtând aparate dentare și arătând semnul păcii către cameră. Voia să păstreze vie ideea că Sasha era diferită.

Prin clasa a zecea și-a șters contul de Facebook pentru că nu mai voia să vadă pe nimeni de genul acela. Proiecția acelei false atitudini vesele devenise enervantă după un timp. Ray avea tendința să judece aspru, iar Facebook înrăutățea lucrurile. „Ești un bădăran“, îi spusese Mattie. Ceea ce nu era complet adevărat pentru că și el folosea Snapchat și Rapchat la fel de mult ca prietenii lui.

Știa că Sasha urma cursurile unei școli de fete de pe Upper East Side, unde se purtau uniforme. Potrivit lui Mattie, căreia îi plăcea să-l ia peste picior, existau doar patruzeci și două de fete în promoția de junioare a Sashei. Și-o imaginase pe Sasha într-o fustă scurtă plisată. Încercase să nu o facă prea des.

Ray, pe de altă parte, mergea la o școală publică foarte bună în Fort Greene, Brooklyn. Existau 1 774 de copii în promoția sa de juniori și câteva fuste plisate.

Pentru Ray, lumea școlilor particulare din New York era ca un club privat, insulară, arogantă și destul de enervantă, iar el nu făcea parte din ea. Surorile sale însă aparțineau acelei lumi, deoarece tatăl

lor era bogat. Era ciudat să faci parte dintr-o clasă economică diferită în propria ta familie.

Așadar, nu o cunoscuse pe Sasha prin niciunul dintre canalele obișnuite, dar, cu toate astea, Ray simțea că o cunoștea într-un mod mai vechi și mai profund. Se jucase cu jucăriile ei, îi citise cărțile, dormise sub păturile ei, iubea alături de surorile ei și se certa cu ele uneori. Sasha era prietena ideală în mai multe feluri: era întotdeauna cu el și nu îl dezamăgise niciodată; nu îi dăduse niciodată ocazia să o judece după aparențe.

Când a ajuns la teancul de pantofi, a început să-i împartă, pentru că asta făceau ei mereu, împărțeau lucruri. Nu-și mai amintea ai cui erau papucii aceia uzați și demodați, așa că a aruncat cea mai mare parte din ei într-un sac de gunoi. Spera ca ea să nu se supere. Când se afla într-o dispoziție bună, Ray devenea mai optimist și în privința dispoziției ei. Când avea o dispoziție proastă, opiniile despre ea se modificau uneori. Dar chiar și atunci când Ray era mai irascibil, stare care ar fi putut să strice multe lucruri, nu ar fi stricat nimic din relația cu Sasha.

Pantofii ei vechi de apă. Pantofii lui. Când erau mici, picioarele lor aveau aproximativ aceeași mărime și puteau să se folosească amândoi de aceeași pereche. Adesea, ea purta o pereche specială de pantofi ortopedici, pe care Ray nu avea voie să-i atingă. De fiecare când Ray îi vedea, simțea cum îl năpădește un val de tandrețe. Era ceva în felul în care pantofii stăteau în dulap, anotimp după anotimp, pufoși și gata să fie purtați, care te făcea să ți-o imaginezi când îi încălța. În ultimii ani, picioarele lui crescuseră în mărime, iar din câte își putea da seama, ale ei rămăseseră la fel.

Tenișii ei lângă tenișii lui.

Cu toții împărțeau. Așa cum fusese stabilit de părinții lor, au împărțit casa, au împărțit anul, au împărțit vacanțele, au împărțit mâncarea, au împărțit produsele din hârtie, au împărțit în mod egal costurile – bine, se presupune că în mod egal. În același timp,

existau disensiuni între părinți în aproape toate privințele: treburile casei, tunderea gazonului, întreținerea piscinei. La fel și când era vorba despre surorile lui, care au fost și ele împărțite.

Părinții lui păreau să se bucure de o căsnicie liniștită, dar mariajul anterior și divorțul amar dintre mama sa, Lila, și tatăl Sashei, semimiticul Robert Thomas, erau cele care le modelau viețile. Pe lângă cele trei fiice, această casă de pe plajă era singurul lucru la care nici Lila și nici Robert nu puteau renunța și pe care nu-l puteau împărți.

Era un armistițiu incomod, îmbibat cu otravă veche. Făceau naveta în fiecare duminică la prânz. Era regula de fier a duminicii, ca ei să nu plece niciodată mai târziu de unsprezece și un sfert dimineața și să nu sosească niciodată mai devreme de unu fără un sfert. Astfel, ei nu riscau niciodată o întâlnire cu cealaltă familie. În ciuda dorinței nerostite a lui Ray, nu a existat niciodată o întâlnire. În schimb, ei și-au petrecut o jumătate de viață în jurul unei jumătăți de familie într-o jumătate de casă timp de jumătate de an. Dacă unești ambele părți, ar rezulta un fel de întreg. Dar cele două părți nu se unesc niciodată.

În dulap se afla un rând distinct de pantofi de fată – sandale joase cu barete și perechi mai noi cu tocuri. Gata cu pantofii ortopedici pufoși. Fără să-i atingă, Ray i-a studiat în treacăt pe aceștia din urmă, încercând să-și imagineze noua fată, mai mare, care-i purta.

Deși casa lui era Brooklyn, iar camera din acel apartament îi aparținea în totalitate, era un loc unde nu se simțise niciodată întreg cu adevărat.

A cărat primele două cutii prin ușile glisante din sticlă ale bucătăriei, pe cărarea cu lespezi, trecând pe poarta gardului care împrejmua piscina până la dependința unde se găseau depozitate tot felul de obiecte uitate. Camera din față, cu vedere spre piscină, adăpostea obiectele folosite în zilele de vară – un frigider, rafturi și cârlige pentru perne și prosoape –, dar camera mai mare, fără ferestre, din spate, era pentru genul de lucruri de care nu aveai nevoie prea des.

Nimeni nu mai fusese acolo de o lungă perioadă de timp, deoa-
rece în cameră mirosea a mucegai și era mizerie.

A fost uimit să vadă pătuțul vechi și prăfuit care, pe vremuri, a
fost și al lui, dar și al Sashei. I-a sărit în ochi folia de plastic care mai
acoperea încă salteaua pentru a o proteja de vomă. De voma lui,
mai precis. Dindărătul barelor acelui pătuț au crescut în același
timp, dar niciodată împreună. Dedesubtul pătuțului zăceau ascunse
jucării vechi. Oare de ce le mai păstraseră?

Uitându-se mai de-aproape, era bucuros că se găseau încă acolo.
Printre jucării se găsea și o cutie mare de lego, din plastic. În timpul
unei veri deosebit de ploioase și al unei toamne târzii au construit
un oraș, nu chiar împreună, dar pe rând, fiecare dintre ei adăugând
piese de la o săptămână la alta. El făcuse aeroportul, ea făcuse gră-
dina zoologică. Avea două parcuri de distracții, patru locuri de
joacă și o bibliotecă, dar fără școală, iar din câte își amintea el, nu
avea nici magazine. Fiecare dintre ei își asumase rolul de urbanist
într-un mod natural și armonios. În astfel de circumstanțe, nu și-a
permis să se comporte orgolios sau autoritar față de Sasha. În schimb,
a trebuit să fie răbdător și să o lase să termine fiecare construcție
începută de ea. Și-a reamintit entuziasmul cu care se întorcea în
fiecare săptămână la casa de vacanță și fugea la etaj ca să verifice
noile adăugiri făcute de ea.

Ray iubea orașul acela. Când o firmă de curățenie angajată de
cealaltă familie l-a demontat chiar înainte de Ziua Recunoștinței,
s-a înfuriat și a țipat din toți rărunchi. Oare își mai amintea Sasha
acum de orașul lor?

Tot sub pătuț, printre cutiile cu lego se mai găseau și mingi și
săbii cu lumini care rămăseseră fără baterii. O altă cutie conținea
animalele de plastic pe care le colecționaseră împreună de-a lun-
gul zilelor de naștere și a Crăciunurilor. Erau și animalele de pluș
prăfuite pe care ea le iubise și pe care el le folosisese ca proiectile. Era
acolo și avionul păpușii Barbie pe care el îl disprețuia în mod

public, dar cu care se jucase puțin în secret într-o lungă lună de iulie în care amândoi suferiseră de vărsat de vânt.

Înainte să părăsească încăperea și-a trecut degetele peste marginea pătuțului.

Odată, când avea nouă sau zece ani, a furat una dintre păturile de pe patul lor și a dus-o în patul lui obișnuit din Brooklyn, sperând ca și acolo să funcționeze puterea ei de a alunga visele rele. Dar, în cele din urmă, mirosul ei s-a estompat și a ajuns să fie doar un alt lucru care mirosea ca el.

– Dumnezeu, Quinn, nu te-am văzut. Ești ca un spiriduș de casă. Cocoțată pe biroul mamei sale, Quinn a izbucnit în râs.

– De cât timp stai acolo?

– De câteva minute. Te-am privit cum ți-ai golit sertarul cu șosete. Lila a ridicat din sprânceană spre ea.

– Și cum ai pus totul la loc.

– Deci ești acolo de ceva vreme.

Mama ei nu era foarte bună la aruncatul lucrurilor, a observat Quinn. Nu era o strângătoare, dar un singur obiect putea căpăta semnificații profunde, ceea ce o făcea să devină nostalgică și să închidă la loc sertarul.

– Dar camera ta?

– E gata.

– Toată?

– Nu am prea multe lucruri.

Mama ei s-a gândit mai bine.

– Nu ai. Este adevărat.

Quinn își păstra cu sfințenie lucrurile. Avea aceeași măsură de la paisprezece ani, iar acest lucru îi ușura treaba cu hainele și încălțăminte. Nu o judeca pe Lila – nici lui Quinn nu-i plăcea să-și arunce lucrurile. Mai ales dacă acestea încă erau bune de folosit.

Lui Mattie îi plăcea să cumpere din magazine, dar lui Quinn, nu. Acesta era alt motiv pentru care avea puține lucruri. Mallurile

și magazinele mari o făceau să se simtă surescitată și, totodată, cînd de epuizată. În câteva rînduri, Mattie o târîse la magazinul Target din Patchogue, dar Quinn se cunoștea destul de bine, așa că așteptase afară.

Existau destule nemulțumiri în privința planului de curățenie, dar Quinn a înțeles ceva ce ceilalți nu aflaseră încă. Emma, cea mai mare și mai autoritară, fusese cea care venise cu ideea, pentru că Emma se îndrăgostea. Emma vedea totul cu alți ochi acum, bănuia Quinn, scoasă dintr-odată din monotonia obișnuinței. Emma voia ca totul să arate mai bine.

Emma nu se destăinuise încă. Quinn nu știa cine era persoana în cauză, dar știa că era cineva important.

– Ce-ar fi să începi și în birou? a sugerat Lila.

– Bine. O să mă apuc de treabă.

Amprenta bunicului Harrison se făcea simțită peste tot prin casă, dar nicăieri atât de mult ca în birou. Acesta avea pereții din lemn de pin pe care erau agățate cu sârmă răsucită momeli de vânătoare și bucăți de buturugi. În colț se afla barul cu chiuvetă și cu aparatul de făcut gheață din 1970, demult avariat. Multe dintre rafturi se lăseseră sub greutatea cărților pe ale căror coperte cartonate apăreau titluri precum *Cine este cine în America* și *Registrul social*.

Quinn nu simțise niciodată în această casă prezența vie a bunicului Harrison. În primul rînd, pentru că era mort, dar nu acesta era motivul principal. El a fost repudiat, falit, depășit. Familia rămăsese doar cu lucrurile lui, inanimate și ușor de ignorat, care așteptau în continuare zile mai bune.

Fata s-a întors către cutiile de carton pline cu dosare, care stăteau îngrămădite în colțul din spatele biroului. Înăuntru se aflau și negativele mai multor fotografii. A scos câteva plicuri și, așezându-se pe podea cu picioarele încrucișate, a început să le studieze.

Prima cutie conținea multe fotografii ale bunicilor ei împreună cu prietenii lor, la clubul lor privat. Era clar că le plăceau golful și

cocktailurile. Câteva dintre ele erau fotografii de familie, în care micuța Lila și fratele ei mai mic, Malcolm, purtau haine strâmte care păreau incomode.

În prezent, unchiul Malcolm locuia în deșertul din New Mexico cu soția sa vietnameză și cu fiul lor de doi ani, Milo. Malcolm spunea că ura Coasta de Est și revenea cât mai rar posibil. Se întrevea din fotografie, de la nasturele de sus al cămășii, bine închis, până la salopeta groasă din lână și pantofii negri pătrățoși, cum aveau să decurgă lucrurile.

Următoarea cutie conținea fotografii cu părinții lui Quinn, în scurta perioadă în care năzuințele li s-au intersectat. O fotografie făcută chiar pe peluza casei de vacanță o prezenta pe Lila cu părul ei blond drept și lung până la brâu și pe brunetul Robert, tânăr, îmbrăcat în blugi și tricou. Dar ei se îndreptau în direcții opuse, doreau lucruri diferite. Puteai să deslușești asta din fotografie, dacă te uitai cu atenție – ea era stridentă, el era dornic. Ea voia să se folosească de el – mai ales de aspectul său de indian, ca să-și șocheze părinții, atât de atașați de sistemul lor de valori. De cealaltă parte, Robert își dorea cu adoare să facă parte din acel sistem pe care ar fi trebuit să îl șocheze.

Câteva luni mai târziu, Lila fiind însărcinată, s-au căsătorit, alunecând în următoarea etapă a vieții, în care deciziile importante erau luate înainte ca ei să se gândească să o facă. Cum era de așteptat, bunicul Harrison a fost șocat de faptul că fiica sa a rămas însărcinată cu un tânăr cu pielea de culoare închisă, urmând să aibă, probabil, un copil cu pielea de culoare închisă când nici măcar nu erau căsătoriți.

Atunci când Robert a început să câștige bani, și-a schimbat părerea despre el. De fapt, bunicul Harrison ajunsese să-l trateze pe Robert ca pe un erou, chiar și după divorț. Robert avea succes în afaceri așa cum bunicul nu reușise niciodată să aibă. „Robert crede că poate cumpăra pe oricine“, a spus atunci Lila. Lila îl plăcuse mai mult pe Robert atunci când tatăl ei îl ura.